

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Roučkou v právní věci **žalobkyně: Z.S.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupené zmocněncem Ervínem Balážem*, bytem Antonínova Výšina 2, 350 02 Cheb proti **žalovanému Ministerstvu vnitra ČR**, odboru azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. března 2011, čj. OAM-151/LE-BE02-P08-R2-2009

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 11.3.2011 č.j. OAM-151/LE-BE02-P08-R2-2009 rozhodl o žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že žalobkyni se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky (dále jen zákon o azylu) neuděluje. Žalobkyně podanou žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen krajský soud) tvrdila, že vydaným rozhodnutím došlo k porušení ust. § 14a zák. o azylu a současně došlo k porušení základních procesních ustanovení v rozsahu § 2 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán dostatečně nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu, dále v rozsahu § 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil dostatečně stav věci a v rozsahu § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů při použití právních předpisů na základě, kterých rozhodoval. K těmto tvrzením žalobkyně uváděla, že požádala o mezinárodní

ochranu poté, co svědčila o trestné činnosti svého zaměstnavatele, občana České republiky. Ten jí v této souvislosti vyhrožoval, že ji jeho ukrajinští kamarádi zbijí nebo zabijí. Podle informace žalobkyně trestní stíhání tohoto Čecha není uzavřené, neboť je pravděpodobně ve vězení za spáchání jiného trestného činu. Žalobkyni dále vyhrožoval pan P., občan Ukrajiny, který se dožadoval finanční satisfakce za její výpověď učiněnou před soudem. Na to žalobkyně nepřistoupila, nahlásila vše policii a ta tohoto cizince na základě jeho nelegálního pobytu vyhostila z ČR. Pan P. pochází z téhož města Ch. jako žalobkyně a tento cizinec má kontakty na policii a opakovaně žalobkyni kontaktuje po telefonu a své finanční požadavky stupňuje. Žalobkyně je přesvědčena, že pan P. má dobré kontakty na policii na Ukrajině a sama z vlastní zkušenosti ví, že v takovém případě se ochrany u bezpečnostních složek nelze dovolat. Žalovaný přitom informaci o zkorumpovanosti Ukrajinské policie v obecné míře potvrzuje. Podle žalobkyně jediným argumentem pro neudělení doplňkové ochrany byl institut vnitřního přesídlení. Úvaha žalovaného, že pan P. může pro žalobkyni představovat hrozbu pouze v jejím rodném městě, a že v jiné části Ukrajiny žadatelku nemůže nalézt, pokud mu sama své bydliště neprozradí a že v jiné části Ukrajiny nebudou platné údajné kontakty pana P. na policii, pak tuto úvahu žalobkyně označila za nereálnou. Po žalobkyni nelze spravedlivě požadovat zcela nové její zařazení do společnosti a obava vážné újmy se neváže pouze na část území státu. Podle žalobkyně žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi okolnostmi případu, nehodnotil je ve vzájemné souvislosti a nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci. Právní posouzení věci podle žalobkyně je nesprávné a rozhodnutí na něm založené je nezákonné. V tomto smyslu rozhodnutí nesplňuje požadavky, které jsou na ni kladeny správním řádem v § 68 odst. 3. Žalovaný podle žalobkyně zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Z těchto důvodů žalobkyně navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovaného k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl, že na svém rozhodnutí setrvává, neboť je v souladu se zákonem a je řádně odůvodněno. Správní orgán použil dostatečné množství aktuálních a věrohodných informací o zemi původu žalobkyně a konfrontoval s nimi tvrzení žalobkyně učiněná v rámci správního řízení. Ze zjištěných skutečností jednoznačně vyplynulo, že v případě žalobkyně nedošlo k naplnění některého z taxativně uvedených důvodů pro udělení azylu podle § 12 zák. o azylu. Ust. § 13 stejného zákona na žalobkyni není možné vztáhnout. Správní orgán se v rámci svého diskrečního oprávnění dostatečným způsobem vypořádal i s možnou existencí zvláštního zřetele vhodného důvodu ve smyslu § 14 zákona o azylu a odůvodnil, proč nebyl dán důvod pro aplikaci tohoto ustanovení. Z řízení nevyšla najevo žádná hrozící vážná újma podle § 14a odst. 2 zák. o azylu a proto žalovaný neudělil žalobkyni ani doplňkovou ochranu. Námitky obsažené v žalobě žalovaný označil za nedůvodné. Dodával, že žalobkyně podala svoji žádost o mezinárodní ochranu zjevně účelově, s cílem odvrátit hrozící správní vyhoštění a zařídit si prostřednictvím institutu mezinárodní ochrany legální pobyt na území ČR. Z těchto důvodů žalovaný navrhol zamítnutí podané žaloby.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně podala dne 25.5.2009 žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uváděla důvody podání této žádosti. Tyto důvody dále žalobkyně rozvedla při pohovoru, který byl žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany proveden 27.5.2009. O žádosti rozhodl žalovaný již 28.5.2009, kdy žádost žalobkyně

o mezinárodní ochranu posoudil jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zák. o azylu, neboť účelem podané žádosti bylo vyhnout se vyhoštění z České republiky, neboť v dřívějším podání její žádosti nebránily žádné objektivní okolnosti. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Praze, který tuto žalobu rozhodnutím z 24.11.2009 č.j. 46 Az 38/2009-37 zamítl. Proti rozsudku uvedeného krajského soudu podala žalobkyně kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem z 31.3.2010 č.j. 8 Azs 2/2010-57. Nejvyšší správní soud zaujal právní názor, že i v případě rozhodnutí podle § 16 odst. 2 zák. o azylu musí správní orgán přesvědčivě v odůvodnění se vypořádat s otázkou možného udělení doplňkové ochrany. V opačném případě je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Za této situace Krajský soud v Praze rozsudkem z 18.5.2010 č.j. 46 Az 10/2010-22 rozhodnutí žalovaného z 28.5.2009 zrušil, když shledal, že žalovaný se sice dostatečně vypořádal s podmínkami pro aplikaci ust. § 16 odst. 2 zák. o azylu, ale nevypořádal se již s otázkou, zda žalobkyně splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V další fázi řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl proveden se žalobkyní doplňující pohovor dne 22.2.2011. O žádosti žalobkyně rozhodl opakovaně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a § 14b zákona o azylu. V odůvodnění svého rozhodnutí vycházel ze shromážděných podkladů v průběhu vedeného řízení a na základě učiněných skutkových zjištění odůvodnil svůj právní závěr, na jehož podkladě neshledal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v rozsahu § 12, § 13, § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, posoudil žalovaný současně žádost z toho pohledu zda, žadatelka nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Vycházel přitom ze znění ust. § 14a odst. 1 a odst. 2 zák. o azylu. Při posuzování podmínek udělení doplňkové ochrany žalovaný vycházel z výpovědi žadatelky a z informací, které byly shromážděny ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině. Podkladem byla výroční zpráva organizace Human Rights Watch o Ukrajině z ledna roku 2011 a informace MZV ČR č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19.1.2010. Žalovaný konstatoval, že žadatelka neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by jí mohla hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti a žalovaný žádné takové okolnosti sám neshledal. Žalovaný se zabýval dále otázkou, zda žadatelce hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Konstatoval, že žadatelka ve své výpovědi neuvedla žádnou skutečnost, která by poukazovala na hrozby tohoto typu. Žadatelka vyslovila jedinou obavu, a to, že by ji ohrožoval pan P., který po ní požaduje peníze údajně proto, že svědčila proti jeho příteli a proto, že ho udala policii, která ho deportovala do vlasti. Tuto obavu podle žalovaného nelze hodnotit jako nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, protože by žadatelka mohla požadavky pana P. vyrovnat, ač na jedné straně tvrdila, že mu nic nedluží a současně nebyla schopna vysvětlit, z jakého důvodu pan P. po ní požaduje 10.000,- USD. Možnost nalézt pomoc bezpečnostních složek ve své zemi žalobkyně zpochybnila s odkazem na zkorumpovanost Ukrajinské policie potvrzovanou též informacemi Ministerstva zahraničních věcí z 19.1.2010. Podle žalovaného však tato situace neznamená, že na Ukrajině se nelze dovolat spravedlnosti. Na Ukrajině sice dochází k propojení legálních a nelegálních struktur, ale žadatelka pro zajištění svého bezpečí před zmíněnou osobou může využít Institutu vnitřního přesídlení. Nemusí se navracet do míst svého původního bydliště, ale do jiné části země. Žalovaný k tomu konstatoval, že za vážnou újmu se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu

v jiné části státu, jehož občanství má nebo je-li osobou bezstátního občanství v jiné části státu svého posledního trvalé bydliště, pokud se obava z vážné újmy vztahuje pouze na část území státu. Z obsahu výpovědi žadatelky vyplývá, že pan P. žije v jejím rodném městě, které je menší a tam by pro její osobu mohl představovat hrozbu. Pokud však žalobkyně jmenované osobě neprozradí místo svého nového pobytu, v jiné části Ukrajiny již pan P. žalobkyni nalézt nemůže. Podle žalovaného není důvod se domnívat, že žadatelka se nemůže usadit na jiném místě své vlasti, např. v některém s ukrajinských velkoměst. Žalovaný zdůraznil, že žadatelka sama uváděla, že ve vlasti nečelila žádným potížím ze strany ukrajinských státních orgánů a z údajů, které ve výpovědi uváděla se nelze domnívat, že by potížím ze strany ukrajinských státních orgánů mohla čelit v případě návratu do vlasti. Tomuto závěru svědčí i skutečnost, že žalobkyně svou vlast opustila legálně, bez jakýkoliv potíží. Žalovaný správní orgán tak nedospěl k závěru, že žadatelce v případě návratu do vlasti, nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve formě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný dále posuzoval, zda životu či osobní integritě žadatelky nehrozí v případě jejího návratu do vlasti vážné nebezpečí z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Podle žalovaného tyto hrozby se žadatelky nedotýkají, Ukrajina jako celek se nenachází v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu a ani na jejím území vnitřní ozbrojený konflikt neprobíhá. Současně žalovaný na základě skutečností uváděných žadatelkou i na základě zjištěné situace v zemi původu neshledal, že by vycestování žadatelky bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný dospěl k závěru, že žadatelka nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zák. o azylu a tuto doplňkovou ochranu neudělil. Žalovaný současně s odkazem na citaci ust. § 14b zák. o azylu odůvodnil svůj závěr o tom, že ani ve smyslu tohoto zákonného ustanovení žadatelka nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích řádně uplatněných žalobních bodů.

Krajský soud podanou žalobu shledal nedůvodnou. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání na podkladě ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Podle **§ 14a odst. 1 zákona o azylu** doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle **§ 14a odst. 2 téhož zákona** za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Při posuzování důvodnosti podané žaloby vycházel soud z obsahu řádně uplatněných žalobních bodů, které žalobkyně rozdělila do dvou oblastí. V oblasti tvrzeného porušení procesních ustanovení posuzoval, zda v průběhu vedeného řízení žalovaný správní orgán ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, postupoval v souladu se zásadou nestranného postupu správních orgánů a zásadou rovného přístupu dotčeným osobám, zda vydané rozhodnutí je vydáno v souladu se zásadou předvídatelnosti a zda vedené řízení bylo komplexně ovládáno zásadou legality. Současně krajský soud posuzoval, zda v průběhu vedeného řízení byla respektována zásada materiální pravdy a zda podklady pro rozhodnutí byly shromážděny v nezbytném rozsahu. Respektování těchto základních procesních zásad vyjádřených v ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neposuzoval krajský soud komplexně a neomezeně, ale pouze ve vztahu k rozsahu žalobních tvrzení, které žalobkyně řádně a včas v žalobě uplatnila. Současně krajský soud posuzoval, zda žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí se řídil ust. § 68 odst. 3, a zda-li ve svém odůvodnění dostatečně uvedl své úvahy, kterými byl veden při hodnocení důkazů a zda uvedl právní předpisy, na základě kterých rozhodoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně své žalobní výtky v uvedené procesní rovině uplatnila pouze v nejobecnější podobě a neuváděla bližší skutečnosti, které by tato procesní pochybení žalovaného správního orgánu dokládaly, krajský soud ve stejné obecné rovině konstatuje, že ust. § 2 odst. 4 správního řádu, ust. § 3 správního řádu a ust. § 68 odst. 3 správního řádu nebylo porušeno. Žalovaný v průběhu vedeného řízení obstaral podklady pro své rozhodnutí v míře, kterou posoudil jako dostatečnou a vytvořil žalobkyni prostor proto, aby se ke shromážděným důkazům mohla vyjádřit a mohla navrhnout provedení dalších důkazů a vlastní důkazy mohla sama předložit. V postupu žalovaného správního orgánu nenalezl krajský soud procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Řádně vedený proces při tom vytvořil podklad pro rozhodnutí o části žádosti žalobkyně o udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. V této části krajský soud konfrontoval důvody žalobkyně, které uváděla ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které dále rozváděla v pohovoru i doplňkovém pohovoru před žalovaným správním orgánem. Tyto skutečnosti konfrontoval se základními požadavky plynoucími z ust. § 14a zákona o azylu, které definuje podmínky, při jejichž splnění lze doplňkovou ochranu cizinci udělit. Z okolností, které žalobkyně sama uváděla a které žalovaný řádně v odůvodnění svého rozhodnutí prezentoval, je zjevně patrné, že žalobkyně ani sama netvrdila okolnosti, ze kterých by pro ni vyplývala hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy. Vážná újma přitom musí být posuzována nikoliv komplexně, ale pouze ve vztahu k zákonné definici vážné újmy vyplývající z ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. V posuzovaném případě žalobkyni zjevně nehrozilo uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí, v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, ani že by vycestování žadatelky bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný přitom nenaplnění těchto znaků řádně odůvodnil v napadeném rozhodnutí, přičemž vycházel z podkladů, které v průběhu správního řízení shromáždil. V konfrontaci těchto závěrů s obsahem správního spisu krajský soud neshledal, že co do rozsahu skutkových zjištění a co do učiněných správních závěrů žalovaný ust. § 14a neporušil, když žalobkyni doplňkovou

ochranu z tohoto důvodu neudělil. Ve vztahu k jediné hrozbě, která žalobkyni podle jejího tvrzení hrozí od pana P.,žijícího ve stejném městě jako žalobkyně, žalovaný příhodně poukázal na možnost vyřešení této hrozby cestou možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně v rámci Ukrajiny a v této souvislosti řešil i dostupnost tohoto řešení v rámci země původu žalobkyně účinnosti tohoto řešení a vztahu tohoto řešení k její osobě a vypořádal se i s otázkou účinnosti tohoto způsobu eliminace hrozby žalobkyně. Tento zaujatý právní názor je v souladu se způsobem posuzování podmínek pro vnitřní přesídlení prezentovaným Nejvyšším správním soudem v jeho rozhodovací praxi (*obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu z 27.10. 2011, čj. 6 Azs 22/2011-108, dostupném na www.nssoud.cz*) Na základě těchto skutečností, kdy žalovaný správní orgán v průběhu vedeného řízení se nedopustil žalobkyní tvrzených procesních pochybení, neshledal soud ani pochybení žalovaného v aplikaci ust. § 14a zákona o azylu.

Žalobkyní uplatněné žalobní body krajský soud vyhodnotil jako nedůvodné a z tohoto důvodu na podkladě ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přihlíží ke skutečnosti, že žalovaný, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, náhradu nákladů řízení nežadá.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. dubna 2012

**JUDr. Václav Roučka, v.r.
samosoudce**

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková